

AZ ALKOTÁS ÖRÖME

A közel öt évtizednyi élettörténet szól egy véletlenszerű – és szerencsére következmények nélküli – október 23-i beszélgetésről, az egyetlen nap leforgása alatt elvégzett soproni egyetemi évről, az idővel feladott és a soha fel nem adott álmokról, a tanulópénz többszöri megfizetéséről, egy idén 21 éves cégről, valamint a szakmai csúcs eléréséről. Mindezekon keresztül pedig szól egy olyan emberről, kinek az alkotás öröme és az asztalos műhely illata egyaránt éltető elem. Salacz Dénes okleveles faipari mérnökkel, a Sa-Fa Kft. alapító igazgatójával, az Országos Asztalos- és Faipari Szövetség alelnökével beszélgettünk.

SZÜLŐI PÉLDÁK

Ha egy fiú az édesapja nyomdokain kíván haladni, az aligha tartozik a meglepetés kategóriájába. Erre példa a Salacz-család is, ahol a gyermek a szülőhöz hasonlóan ugyancsak a – jövőre 300 éves – budapesti Piarista Gimnáziumot választotta. A család apai ágát jó nevű orvosok alkották: a nagypapa szülésznőgyógyászként, az édesapa szemklinikai orvosprofesszorként vált ismertté, annak bátyja pedig baleseti sebészként.

ráterősített – meséli Salacz Dénes, aki a robottechnikában vélte megtalálni a modern világ számára legideálisabb kihívását, melyben az építés és a vezérlés egyaránt testet ölthetett – volna. Időközben ugyanis rájött arra, hogy robottechnikával Magyarországon aligha lehet érdemben foglalkozni. – Ahhoz jóval nyugatabbra vagy jóval keletebbre kellett volna születni – teszi hozzá mosolyogva. Pedig nagyon simán bekerült a Budapesti Műszaki Egyetemre, annak is

el neki –, hogy már a gimnáziumi évek alatt is majdnem váltania kellett. Történet ugyanis, hogy harmadikos gimnazistaként véletlenül éppen október 23-ára időzítették az egyik osztálytársával és két másik barátal a közös hamburgerezést és kólázgatást. Elsősorban a lányokról és az iskoláról folyt a szó, utóbbi kapcsán a két piarista diák a tanárok megnevezésekor gyakran használta az atya kifejezést, ami feltűnt a közelben üldögélő civil ruhás rendőrnek, aki nem nézte tétlenül, hogy a klerikálisok tovább beszélgessenek, ezért az igazoltatás után udvariasan felszólította a társaságot a távozásra. A pénteken történetekről a két fiú a vasárnapi misén beszámolt az osztályfőnöknek, s mivel nem volt tudomásuk további fejleményről, úgy gondolták, hogy az ügy ezzel nyugvópontra jutott. Egyetlen egyszer érezték azt, hogy azért a történetek mégsem merültek feledésbe: az előfelvételiként megkezdett kötelező sorkatonai szolgálatnál nem lehetett nem észrevenni a listán feltűnő két vastag karikát, amely kettejük nevét fonta körbe. Ezzel együtt, ahogy a felvételinél, úgy a katonaság ideje alatt sem érezték hátrányát a dolognak. Fogalmuk sem volt arról, hogy annak idején egy minisztériumi levél érkezett a gimnáziumhoz, mely a két diák azonnali kirúgására szólított fel. Az oktatási

Salacz Dénes számára az soha nem volt kétséges, hogy csakis egyedi termékek gyártásában gondolkodik. Mint mondja, talán még a pénzkeresetnél is fontosabb számára az alkotás öröme.

Anyai ágon a mérnöki szakmák vitték a prímet: a nagypapa villamosmérnökként dolgozott, az édesanya épületstatikusként, kinek testvére gépészmérnökként. Míg Dénes a középiskolai választásnál az édesapja példáját követte, a felsőfokú képzésben már az anyai ágra jellemző mérnöki pályát tartotta követendőnek. – A műszaki érdeklődés hamar kialakult bennem, amire a számítástechnika csak

a Villamosmérnöki Karára, ahol a nagy vízváltató vizsgákon túljutva két évet el is végzett, mikor halasztás formájában megérett benne a váltás szükségessége.

VESZÉLYES HAMBURGEREZÉS

Közben nem is tudott arról – csak az ötéves érettségi találkozáson újságolták

intézmény igazgatója válaszlevélben arról tájékoztatta az illetékeseket, hogy az ügy súlyára tekintettel a két renitens házoni belüli megrovása már megtörtént. Ezzel a kegyes hazugsággal a történet szála már tényleg nem bonyolódott tovább.

SOPRONI FOLYTATÁS

Salacz Dénes sorsa azonban még korántsem rendeződött. Időben most visszaugrunk az 1983–87 között zajlott gimnáziumi időszakból az 1988–1990 közötti műegyetemi korszak végére, mikor a Hogyan tovább? kérdésre próbált ideális választ megfogalmazni. – Bár a barkácsolás, a fűrés és faragás már általános iskolás koromban is érdekelt, a családon belül is nagy meglepetést okoztam azzal, hogy a soproni faipari egyetem mellett köteleztem el magam. 1991 januárjában át is jelentkeztem, ezzel végleg pontot tettem a műegyetemi tanulmányaim végére – teszi hozzá, majd újabb érdekes sztorival áll elő. Mielőtt elutazott Sopronba, megtudta, hogy az édesanyja egyik kedves barátnője soproni származású, kinek gyerekkori barátja az egyetem rektora. S bár úgy gondolta, hogy mindezt nem árt tudni, a hivatalos utat követve először a tanulmányi osztályon jelentkezett. Ahol némileg értetlenül álltak az előtt, hogy miért akar valaki a Műegyetemről ide jönni. Az ottani – egyébként igencsak jónak számító – 3,9-es tanulmányi átlag hallatán egyértelműen kijelentették, hogy hiába az elszántság, ilyen gyenge eredménnyel nem lehet átjelkezni. Ez volt az a pillanat, amikor érdemes volt

megemlíteni, hogy egyébként dr. Winkler András rektor úrhoz jött. Miután odakísérték, s neki is elmondhatta, hogy miért szeretne a faiparban tevékenykedni, az egyetemi vezetőnél egyértelmű tetszést

volna járnia. Megegyeztek a különbözőzeti vizsgákban, így Sopronban másodévesként kezdetett – és 1993-ban levelező üzem-mérnöki szakon – summa cum laude minősítéssel – végzett. Először.

► Telenor márkaüzlet, üzlethelyiség-berendezés

aratott azzal, hogy ennyire elhivatott volt a szakma iránt. Így aztán már nem is volt más hátra, minthogy eldöntsék, a közel két és fél éves műegyetemi időszakot milyen mértékben veszik figyelembe, vagyis melyik szemeszterben kapcsolódhat a soproni képzésbe. Kovács Zsolttal, a faipari kar akkori dékánjával abban maradtak, hogy az első év második félévétől veszik át. Így lett harmadikosból ismét elsős. Aztán egy nap leforgása alatt már másodikos... Miután ugyanis a műegyetemi jegyzeteit és a vizsgajegyeit szép sorban megmutatta, egyre több tantárgyból kapott felmentést, így délutánra kiderült, hogy az első év második félévére csupán egyetlen tantárgy miatt kellett

Merthogy 1996-ban ugyanott okleveles mérnöki szakon is lediplomázott. – Munka mellett nem volt egyszerű a tanulás, így aztán a vizsgák többségére a Budapestről Sopronig tartó három és fél órás vonatkozás alatt készültem fel, ami közepes és jó osztályzatra nagyjából elég is volt. Amikor Intercity vonatokat állítottak forgalomba, akkor az utazás menetideje három óra alá csökkent, ami bizony a tanulmányi eredményeimre is hatással volt – mondja mosolyogva, majd arról beszél, hogy a soproni egyetemi időszak elsődlegesen a valahová tartozás élményét adta. – Sajnálom, hogy nem lehettem nappali tagozatos hallgató, így csak hallomásból tudom, hogy milyen fantasztikusak voltak a szakestélyek. Roppant módon tetszett az egyenruha, meg a „jó szerencsét!” köszönés, no és az, hogy a kampusz területén mindenki mindenkinek köszönt. Hihetetlen kultúrát és tudományt hordoz magában a soproni egyetem, amely nekem szakmailag is rengeteget adott!

TANULÓPÉNZ

A soproni egyetemi tanulmányait egyébként azért levelezőn végezte, hogy közben dolgozni is tudjon. Elsőként egy statikus mérnökemberből lett asztalos mellett tevékenykedett és tanult nagyjából fél évet, mikor egy külföldre szakadt hazánk fia jóvoltából

► Antik hatású komód

németországi lehetőséghez jutott. Az illető egy nagy német faipari cégnél dolgozott, amely pékségek és cukrászdák berendezésével foglalkozott, s nyitni szeretett volna Magyarországra felé. Mivel benne látták az egyik helyszíni szerelőt, öt hétre kimehetett Németországba, hogy az ottani szerelő csapatokkal járva beletanuljon a munkába. Az elsajátított ismereteket azonban mindössze egyetlen magyar munkában, egy érdi cukrászda bútorzatának beszerelésekor kamatoztathatta. S bár a német kapcsolat ezzel meg is szakadt, a kinti technológia megismerése mindenképpen a hasznára vált. Az érdi munkában az egyik gyerekkori barátjával dolgozott együtt, akivel közösen elhatározták egy asztalos vállalkozás indítását. Egy soproni évfolyamtárs csömöri műhelyében helyet kapva vágtak bele a történetbe – megvásárolva például egy olyan asztali fűrész, melyen elővágó is volt, amivel laminált bútorlapokat lehetett korrekten szabni. A kilencvenes évek elején ez nagy számnak számított. Nem meglepő, hogy alig fél év alatt kinőtték a műhelyt, s egy pesti bérelt helyre költöztek. Időközben azonban a dolgok nem várt fordulatot vettek. A barát és üzlettárs anyagi(as) élete elindult egy tragikus vég felé, így Salacz Dénes számára nem volt más lehetőség, mint kilépni az üzleti kapcsos-

► Il Bacio di Stile ruházati luxusáruház, üzlethelyiség-berendezések

táshoz a szüleitől kapott 1 millió forint is abban a pillanatban veszni látszott. Ő azonban nem elnézést, hanem időt kért, mert pontosan tudta, hogy ezt vissza kell fizetnie. Ahogy a tanulópénzt is megfizette...

5 HÉT TÖBB, MINT 4 ÉV

Természetesen ebben a helyzetben is járt tovább az egyetemre, miközben örömmel nyugtázta, hogy a régi ügyfelek rendre megtalálják. A megrendeléseiknek úgy tett eleget, hogy a kért termékeket alvállalkozókkal legyártatta, majd ő

nagyon tudott mit kezdeni az asztalos vállalkozásával. A Keresztúri út elején lévő műhelyben két erdélyi asztalos munkájának irányítását vette át, majd néhány hónap múlva a vállalkozó hölgy egy külföldi üzletben nagyobb fantáziát látott, így eljött a lehetőség arra, hogy Salacz Dénes saját lábra álljon: 1995-ben megalakult a Sa-Fa Kft. – A szakembereket átvéve új helyen – egy idős asztalos bácsi használaton kívüli, XVII. kerületi műhelyében – vágtam bele a vállalkozói létbe – folytatja a történetet. – A jó minőségű gépeket is megvettem, így például mind a mai napig megvan az az öntvényházas debreceni egyengető gyalugép, ami azóta is megbízhatóan működik. Vásároltam egy szintén elővágós vízszintes lapszabásgépet, ami szintén megvan, kisebb darabolásokat és géreléseket csinálunk rajta. Az idő tájt felméréseket végeztem, gyártásterveket készítettem, elvégeztem a szükséges üzleti feladatokat, s közben érdeklődtem az új technológiák iránt. Óriási előnyt jelentett a korábban Németországban töltött öt hét, amely kis túlzással többet ért, mint itt 4 évnyi egyetem.

HELYBEN VAGYUNK

1998 januárjára aztán kinőtték a kétszer 60 négyzetméteres helyet, így visszaköltöztek a X. kerületi Keresztúri útra, de immáron a jelenlegi telephelyre, amely a kezdeti 380 helyett immáron közel 900 négyzetméteres. De már ez is kicsi. – Nagytarcsán építési engedélyünk van egy 1500 négyzetméteres csarnokra, amit a reményeink szerint jövőre pályázati forrásból valósítunk meg,

► Családi ház konyha-étkező bútorai

latból, amit sikerült korrekt módon 1994. január 1-jén megtenni. A történetek miatt elkedvetlenedett, az élete álma már-már összedőlt. Ráadásul, a vállalkozásindí-

beszerelte. Miután a megkeresések folytatódtak, s már a műhely illata is nagyon hiányzott, a legjobbkor találkozott egy építész hölgygel, aki nem

2018-as szabvány alapján. Nagy álom válik ezzel valóra! Magunknak építünk csarnokot! – emeli ki Dénes, aki jelentőségében mindezt leginkább ahhoz hasonlítja,

„Elképesztő élmény volt, amire mindig is vágytam. Hogy olyan feladatot kapjak, amire nem pénzügyileg, hanem szakmailag képesnek tartanak. Ez a szakma csúcsa!”

mikor 2003-ban szintén pályázati lehetőséggel élve megvásárolta azt a CNC-t, amit később táblafelosztó CNC és egy német gyártástervező szoftver beszerzése követett. – Egyedibútor-gyártásáról lévén szó eleinte a CNC-berendezést csak 20–30 százalékban tudtuk kihasználni. Utánanézttem, hogyan lehetne az egyedi bútorgyártást is automatizálni. Ennek köszönhetően 2005-ben az országban elsőként vezettük be az IMOS-rendszert. A belsőépítészeti CAD – CAM program a mai bútorgyártás legmagasabb szintjét valósítja meg. A tervezés és a gyártás során a pontosság és a precizitás megnő, a munkafolyamatok gördülékenyebbé, átláthatóbbakká válnak, a hibalehetőségek pedig minimalizálódnak. Az IMOS a tervezőasztalról vezényli a teljesen automatizált gépparkot, így a CNC megmunkáló központot és a táblafelosztó gépet egyaránt.

A SZAKMA CSÚCSA

Salacz Dénes számára az soha nem volt kétséges, hogy csakis egyedi termékek gyártásában gondolkodik. Mint mondja, talán még a pénzkeresetnél is fontosabb számára az alkotás öröme. – S bár a kilencvenes évek végén elvégeztem egy kétéves közgazdasági posztgraduális képzést, soha nem akartam a céget annyira felfejleszteni, hogy csak menedzseri feladataim legyenek. Mindig is hittem abban, hogy valamilyen pálya meg van írva számomra is, melyet be kell járnom – annak összes előnyével és hátrányával együtt.

Az idén 21 éves Sa-Fa Kft. történetéből az igazgató két feladatra különösen büszke. Az egyik a Pannon GSM megbízása, melynek során 70 nap alatt 70 boltot kellett átadniuk. Az elsősorban szervezésileg komoly kihívást jelentő feladat megoldásáról

mindent elárul, hogy a Magyar Innovációs Nagydíj Pályázat bírálóbizottsága a SA-FA Beruházásszervező, Tervező és Kivitelező Kft.-t elismerésben részesítette

a 2003-ban megvalósított „Azonos arcu- lattal rendelkező üzlethálózat tervezése és kivitelezése a Pannon GSM Rt. részére” innovációért, melyben országszerte összesen 170 üzlet volt érintett.

A másik nagy dobás, amit talán nem is lehet überelni, az Il Bacio luxusáruház kivitelezése. A nagyméretű részfelületek komoly kihívást jelentettek. – Éjt nappallá téve, három-négy hónapon keresztül dolgoztam azon, hogy meg

komplett első és második emelet, a maga 1400 négyzetméterével.

SZÖVETSÉG ÉS CSALÁD

A mesterportré persze csakis úgy lehet teljes, ha szólunk Salacz Dénes Országos Asztalos- és Faipari Szövetségben betöltött szerepéről – meg persze a családjáról. Kezdjük a szövetséggel, melynek Etikai Bizottságát 2002-től kezdve 12 éven át vezette – az asztalosok érdekeit védve. Az új évezred legelején Parposz Tamást, a Pest megyei szervezet elnökét kereste meg azzal: fontosnak érzi, hogy tegyen valamilyen karitatív dolgot a szakmáért. Így került be a szövetség életébe, melyben az új elnök, Árkossy Tamás felkérésére jelenleg alelnöki pozíciót tölt be.

És akkor a családról néhány mondat. Feleségével 1995 márciusában ismerkedtek meg, két évre rá össze is házasodtak. Ruby Andrea enteriőrtervező, a vállalkozásban társtulajdonos, a tervezési

► NavNGo irodaház recepció berendezése

tudjak felelni a számtalan buktatót jelentő feladatnak. Sosem felejttem el, hogy a 2012 augusztusi első megkeresés után 2013. január 4-én behívtak azzal, hogy „Salacz úr, április 15-ig legyen szíves a házat berendezni, mert magával akarunk dolgozni”. Elképesztő élmény volt, amire mindig is vágytam. Hogy olyan feladatot kapjak, amire nem pénzügyileg, hanem szakmailag képesnek tartanak. Ez a szakma csúcsa! S nem is a faipari rész volt az érdekes, hanem a réztechnológia kidolgozása, hogy azt ilyen nagy felületek mellett miként lehetett tökéletesen megcsinálni. Végül aztán az egész üzletházat nem mertem elvállalni, elég volt a

feladatok mellett a cégmarketing irányítója. Ahogy Salacz Úr fogalmaz – ha ő a cég egyik lába, akkor Andrea a másik. Nélküle nem jöhetett volna mindaz létre, ami ma kézzelfogható. Van két fiuk is: Máté 2000-ben, Boldizsár 2004-ben született. Az Alternatív Közgazdasági Gimnáziumba járó nagyobbik fiú műszaki érdeklődésű, akit a számítógépes világban a hardveres megoldások érdekelnek, miközben az építési kedvtől vezérelve szívesen barkácsol. A kisebbik fiú viszont szinte biztos, hogy állatorvos lesz. Úgy tűnik, a műszaki és az orvosi pálya párhuzama a családban tovább folytatódik...

Baudentisztl Ferenc